

Nr 85.

Av herr **Lindberg**, *angående utredning av frågan om statens övertagande av sjöfartsanstalterna å sjön Vänern.*

Sedan gammalt handhavas säkerhetsanstalterna för sjöfarten av staten. I dessa säkerhetsanstalter eller i verksamheten ingår även lotsväsendet. Utmed hela vår långsträckta kust är det staten som svarar för fyr- och lotsväsendet, för utprickning av farleder, för sjömätning m. m.

Från denna allmänna princip göres endast ett undantag, som kan sägas vara av större betydelse. Detta undantag gäller sjön Vänern. Här handhavas säkerhetsanstalterna för sjöfarten av en styrelse, benämnd Vänerns seglationsstyrelse. Kontrollen av säkerhetsanstalterna sker emellertid av staten genom lotsstyrelsen. Vänerns seglationsstyrelse, som existerat under många år, har såvitt känt handhaft säkerhetsanstalterna på ett tillfredsställande sätt, även om man i vissa fall haft att dragas med ekonomiska svårigheter. När det gäller personalen, så har denna emellertid icke kunnat erhålla samma förmåner, som motsvarande personal i lotsverkets tjänst. Detta senare säkerligen beroende på att Vänerns seglationsstyrelse icke förfogat över tillräckligt kapital.

Även om ingen befogad anmärkning kan göras mot det sätt på vilket Vänerns seglationsstyrelse skött sina åtaganden rörande säkerhetsanstalterna för sjöfarten, så måste ifrågasättas om det kan vara lämpligt att för framtiden behålla nuvarande anordning. Skola säkerhetsanstalterna i sjön Vänern följa med i den moderna utvecklingen, så måste hela verksamheten övertagas av staten, när eljest sjöfarten på Vänern kommer att få vidkännas allt för stora kostnader. Det är säkerligen ett intresse för sjöfarten såväl som för befraktare och avsändare att kostnaderna för fartygens besök i hamnarna omkring denna stora insjö hållas nere vid så låg nivå som möjligt. Man kan säga att staten till viss del redan svarar för säkerhetsanstalterna i det att staten sörjer för isbrytningen under någon del av året. Rent principiellt bör staten åtaga sig skötseln av det hela. Genom att staten övertager verksamheten helt kan även personalen beredas en tryggare ställning än den nu har.

Vid ett par tidigare tillfällen har frågan om förstatligande av ovanberörda verksamhet varit föremål för överväganden. Dessa överväganden ha emellertid icke resulterat i att staten övertagit förordnade verksamhet utan endast skärpt kontrollen härav. Sålunda åligger numera sjöfartsstyrelsen bland annat att till lotsstyrelsen i januari månad årligen avgiva berättelse om sjöfartsanstalterna å Vänern samt att vidare i avseende på utprickningen i nämnda sjö iakttaga de av lotsstyrelsen givna allmänna bestämmelserna. Vidare åligger det sjöfartsstyrelsen, att då fråga uppstår om inrättandet av ny fyr, mistapparatt eller nytt, fast sjö-

märke eller vid väsentlig förändring av redan befintlig fyr, mistapparater eller fast sjömärke, underställa densamma lotsstyrelsens prövning och avvakta dess godkännande, innan verkställighet äger rum, samt att vidare till lotsstyrelsen göra anmälan, så snart ändring vidtagits beträffande prickar, bojar, stångmärken, fyrar och mistapparater.

Av vad nu framhållits framgår att Vänerns sjöfartsstyrelse knappast kan företaga något rörande sjöfartens säkerhetsanstalter med mindre frågorna härom först underställts lotsstyrelsen för godkännande. Det är kostnaderna för påbudna och vidtagna åtgärder, som icke ersättas av staten. Kontrollen utövas av lotskaptenen i distriktet, således av lotskaptenen i Göteborg.

I anledning av vad ovan framhållits tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa om en allsidig utredning av frågan om statens övertagande av sjöfartsanstalterna å sjön Väner och till riksdagens prövning inkomma med de förslag vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 17 januari 1947.

Carl Lindberg.
